

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7520202315
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7520202315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne: F. Š., Z.. XX.X.XXXX, B. V. Q., L. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970 proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, 1. mája 173/11, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie: Piešťany, Teplická 7434/147, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 450 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č.k. 20Csp/235/2020-37 zo dňa 21. septembra 2020

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému 100 % nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 450 eur, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 16.04.2020 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 450,00 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, ako aj náhrady trov tohto konania.

3. Žalobu odôvodnila tým, že sa v konaní vedenom na súde prvej inštancie domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv majúcich právny základ vo výsledku konania pod sp. zn. 11Csp/77/2018, kde súd rozsudkom zo dňa 12.11.2019 vyhovel žalobe žalobkyne v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.579,00 eur spolu s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, keďže zmluvu o hotovostnom úvere uzavretú medzi stranami sporu dňa 19.11.2012 považovala za bezúročnú a bez poplatkov, lebo zmluva neobsahovala všetky povinné obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a preto sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, nakoľko na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde s tým, že medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. Odplata

za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.864,72 eur (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení poplatkov a poisťného predstavovala až sumu 2.234,80 eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. V tejto súvislosti považovala za podstatné pripomenúť, že žalovaný siahol na majetok žalobkyne prostredníctvom zrážok zo mzdy, ktoré vykonával od 01.04.2013 do 31.01.2018, teda takmer 5 rokov (celkovo v sume 3.279,00 eur). Apelovala na to, že v právnej praxi je známe, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je v spotrebiteľských vzťahoch spravidla neprijateľný, pričom ako vyplýva zo samotnej zmluvy, vznik dohody o zrážkach zo mzdy bol automaticky spojený so vznikom zmluvy, čo nemožno označiť inak, ako za nekalú obchodnú praktiku. Táto okolnosť pritom musí znásobovať dôvodnosť a výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa vyčíslila na sumu 450,00 eur, ktorá sa jej zdala byť, vzhľadom na vyššie uvedené, primeraná.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia za splnenia zákonných predpokladov v zmysle § 297 CSP, ako aj § 219 ods. 3 CSP, spor právne posúdil v zmysle § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa s odkazom na § 186 ods. 1 CSP, ako aj na citované rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/279/2018 zo dňa 03.04.2019 a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby, vychádzajúc zo skutočností, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450,00 eur, a to z toho dôvodu, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/77/2018 sa úspešne, ako spotrebiteľ, domohla ochrany svojho práva spočívajúceho vo vydaní bezdôvodného obohatenia, keďže zmluvu o hotovostnom úvere uzavretú medzi stranami sporu dňa 19.11.2012 súd považoval za bezúročnú a bez poplatkov, lebo v zmluve bolo uvedené rozpätie výšky RPMN od 31,9 % do 33,3 % (a nie jeho konkrétna výška) s tým, že žalovaný si ani nespĺnil zákonom stanovené povinnosti informovať spotrebiteľa o výške RPMN v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. g), ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho podľa ust. § 11 ods. 2 písm. d) citovaného zákona bol úver bezúročný a bez poplatkov.

5. Čo sa do prvej podmienky týka, žalobkyňa, tak ako už bolo vyššie uvedené, sa v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/77/2018 úspešne domohla svojho práva, a to vydania bezdôvodného obohatenia, keď súd skonštatoval porušenie práv žalobkyne a povinností žalovaného s tým, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2020 a vykonateľným sa stal dňa 03.03.2020. Porušenie práva spotrebiteľa a simultánne tak povinnosti žalovaného boli jasné a zreteľne definované v konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp/77/2018, na ktoré sa žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu odvoláva a preto, podľa názoru súdu, postačuje na splnenie podmienky len osvedčenie žalobkyne, že sa domáhala ochrany svojich práv v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a iných zákonov, čo preukázala tým, že rozsudkom sp. zn. 11Csp/77/2018 bola v konaní úspešná, bola v konaní aktívna a na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žaloba žalobkyne bola dôvodná, a preto jej aj súd vyhovel.

6. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliadal na všetky okolnosti veci a to najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy žalobkyne, na základe zrážok zo mzdy za obdobie od 01.04.2013 do 31.01.2018 jej zamestnávateľom v prospech žalovaného, kedy jej zrazil sumu 3.279,00 eur. Ako už bolo vyššie uvedené, v konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp/77/2018 bola žalobkyňa úspešná a domohla sa od žalovaného vydania tohto bezdôvodného obohatenia v sume 1.579,00 eur (ako rozdielu toho, čo jej bolo zrazené zo mzdy - 3.279,00 eur a výšky úveru, ktorý čerpala - 1.700,00 eur). Odplata za poskytnutie úveru podľa zmluvy predstavovala 1.864,72 eur (celková čiastka). Skutočná odplata po zohľadnení poplatkov a poisťného predstavovala sumu 2.234,80 eur. Žalobkyňa v tomto konaní požadovala vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450,00 eur, ktoré je primerané, keďže predstavuje približne 20 % zo sumy, ktorú od žalobkyne v rámci odplaty požadoval žalovaný, pričom žalovaný bol v konaní nečinný, k žalobe sa nevyjadril, skutkové tvrdenia žalobkyne nerozporoval, a preto ich súd považoval za nesporné. Súd preto skonštatoval, že došlo k naplneniu podstaty obsahu zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobu považoval za dôvodnú a zaviazal tak žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v navrhovanej výške.

7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z plného úspechu žalobkyne v tomto konaní.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a s odkazom na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa považoval rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia za nedôvodné, keďže rozhodnutím vo veci pod sp. zn. 11Csp/77/2018 bola žalobkyňa úspešná, keďže súd rozhodol, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, čo nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností s tým, že spotrebiteľovi žiadna škoda nevznikla, naopak, získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru a preto výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný s poukazom aj na citované rozhodnutia súdov, ako aj nedostatočné odôvodnenie priznaného finančného zadosťučinenia s tým, že čo sa týka primeranosti odkazoval na citované rozhodnutie súdov a uvádzal, že považuje za dostačujúce v danom prípade finančné zadosťučinenie v rozmedzí 50,00 až 100,00 eur. Spochybňoval tak dôvodnosť, zákonnosť a primeranosť priznanej výšky finančného zadosťučinenia a navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne, aby rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uvádzal, že nárok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je nárokom, ktorý pozná ust. § 13 OZ a preto bez určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by nikdy neexistovalo právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, pričom priznanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, keďže súd vždy vychádza z konkrétnych skutkových okolností daného sporu a v danom spore žalobkyni boli takmer 5 rokov vykonávané zrážky zo mzdy v celkovej sume 3.279,00 eur, čím bolo neprípustne zasiahnuté do majetku žalobkyne a v kolektíve spolupracovníkov mala status neplatiča. Celková odplata pritom predstavovala sumu 2.234,80 eur, pričom o túto sumu sa žalovaný snažil obohatiť na úkor žalobcu, a to nedovolenými prostriedkami a nedovoleným spôsobom - najskôr vyhotovením zmluvy, ktorá bola v rozpore so zákonom a zavádzala spotrebiteľa ohľadom základných parametrov úveru a neskôr siahnutím na majetok žalobcu prostredníctvom zrážok zo mzdy, ako vo všeobecnosti odmietaného zabezpečovacieho prostriedku v spotrebiteľských zmluvách. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia súd určil približne na 20 % z výšky odplaty, teda na sumu 450,00 eur, ktorej zaplata sa aj žalobkyňa domáhala. Dávala do pozornosti rozhodnutia súdov a navrhovala, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

10. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný už nevyjadril.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP, na základe podaného odvolania žalovaného spor podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolaní, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 10.02.2022 o 11,45 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 230/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 01.02.2022 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

13. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov

strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

16. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

18. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalovaného dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

19. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a násl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

20. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

22. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o tom, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bezpoplatková, čo bolo konštatované v právoplatnom rozhodnutí súdu prvej inštancie pod sp. zn. 11Csp/77/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zrážok zo mzdy vykonávaných pre žalovaného od 01.04.2013 do 31.01.2018, takmer 5 rokov, celkovo v sume 3.279 eur.

23. Žalovaný zároveň podaným odvolaním namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznaného primeraného finančného zadostučinenia majúc za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol v danom prípade aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

24. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadostučinenie v priznanej výške, ktorú aj odvolací súd považuje za primeranú.

25. V danom prípade súd prvej inštancie správnou aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia žalobcovi majúc za preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ v predmetnom konaní úspešne uplatnil porušenie povinnosti stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky (viď bod 17. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Úvaha súdu prvej inštancie v tomto smere nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, a túto úvahu odvolací súd považuje za správnu.

26. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na

primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Vychádzajúc zo znenia vyššie spomínaného zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ustanovenia možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

28. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobkyni ako spotrebiteľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol v súvislosti s plnením, prijatým od žalobcu zo strany žalovaného na základe úverovej zmluvy. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že v predmetnej zmluve žalobkyňa sa podanou žalobou domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450 eur, a to z toho dôvodu, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/77/2018 sa úspešne, ako spotrebiteľ, domáhala ochrany svojho práva spočívajúceho vo vydaní bezdôvodného obohatenia, keďže zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu dňa 19.11.2012 súd považoval za bezúročnú a bez poplatkov, lebo v zmluve bolo uvedené rozpätie výšky RPMN od 31,9 % do 33,3 % (a nie jeho konkrétna výška), preto si žalovaný nesplnil zákonom stanovené povinnosti informovať spotrebiteľa o výške RPMN v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. g), ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho podľa ust. § 11 ods. 2 písm. d) citovaného zákona bol úver bezúročný a bez poplatkov.

29. Možno tak jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z.

30. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje konkrétne kritériá, ktorými by sa mal súd riadiť. Odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní. Odvolací súd poznamenáva, že spomínané ustanovenie treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

31. Odvolací súd má za to, že priznanú finančnú náhradu nemožno považovať za „výhodu“ žalobcu, ale za nárok vyplývajúci zo zákonných ustanovení. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu došlo na základe zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere k založeniu takých práv a povinností, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom. Ako už bolo skôr uvedené, žalobca ako slabšia zmluvná strana nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv, preto takéto konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a následnej strate finančných prostriedkov, čo pri zohľadnení ďalších rozhodujúcich kritérií, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, možno považovať za dôvod pre priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej súdom prvej inštancie, ktorú aj podľa odvolacieho súdu možno považovať za primeranú vo výške 450,00 eur a to aj vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia 1.579 eur (viď bod 17 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

32. S ohľadom na všetky vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, priznal proti žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).